

[Økonomi- og budgetministeren.]
 det i forhold til skønnet i november, og man kan nogenlunde gå ud fra, at det er ligeligt fordelt imellem lavere indtægter og højere udgifter. Jeg skal ikke gå nærmere ind på en drøftelse af enkelthederne, men er naturligvis villig til det, hvis der skulle vise sig interesse herfor.

Der har også været rejst spørgsmål om, hvorledes man skal vurdere udsigterne for det år, vi nu befinder os i, altså kalenderåret 1972. Vi ved, som det er nævnt af forskellige ordførere, at der foreligger varierende skøn over udsigterne, især med hensyn til bevægelserne på betalingsbalancen. Jeg er blevet spurgt, hvorvidt jeg og regeringen mere hælder til de pessimistiske end til de optimistiske vurderinger af udviklingen. Vi har naturligvis ikke siddet i regeringen og vedtaget, at nu skal vi have et optimistisk skøn. Men jeg kan sige, at de argumenter, der er fremført i de forskellige beretninger, i hvert fald har ført mig til at tro, at den vurdering, som det økonomiske sekretariat har anlagt, er mere realistisk end de andre, vi har været udsat for. Hvis denne vurdering holder stik, vil det altså føre til, at vi skulle kunne regne med, at den nedgang i betalingsbalanceunderskuddet, som indtraf fra 1970 til 1971, fra 4 milliarder kr. til 3,3 milliarder kr., skulle kunne fortsætte til 1972 og give ca. 2 milliarder kr. i valutaunderskud. Hvorledes det derefter kommer til at udvikle sig i 1973, er det naturligvis overordentlig vanskeligt at sige, ikke mindst fordi resultatet for vores betalingsbalance på afgørende måde — i øvrigt også på længere sigt, men her taler vi kun om kort sigt, vil blive påvirket af, om Danmark bliver medlem af det udvidede fællesmarked eller ikke.

Derom kan jeg sige, at en nøgtern vurdering vil tilsige os, at såfremt Danmark bliver medlem af fællesmarkedet, vil det betyde en nedgang i valutaunderskuddet på ca. 1 milliard kr. Omvendt, hvis Danmark ikke bliver medlem af fællesmarkedet, vil det betyde en forøgelse af valutaunderskuddet på $\frac{1}{2}$ -1 milliard kr., begge dele for året 1973.

Jeg vil heller ikke lægge skjul på, at hvis resultatet af afgørelsen bliver, at Danmark ikke bliver medlem af fællesmarkedet, vil det påvirke vore lånemuligheder i udlandet.

Det gælder både de egentlige lånemuligheder og den direkte investering af udenlandsk kapital i Danmark, som vi jo er lige så interesserede i, når vi tager vores svage valutastilling i betragtning. Når vi erindrer os, som det også er nævnt under denne debat, at vores nettovalutagæld ligger oppe omkring de 18-19 milliarder kr., tror jeg, man må være klar over, at vi ikke kan fortsætte med en stadig stigende nettovalutagæld, og at vores problem vil være væsentligt forskelligt, alt efter om vi får den ene eller den anden markedspolitiske løsning.

Jeg vil gerne understrege igen — det siger jeg ikke, for at man skal true folk til at stemme rigtigt, om jeg så må sige — at man skal stemme med åbne øjne; man skal vide, hvad det er, man stemmer om, med hvilke konsekvenser man stemmer, og er man heroisk nok til, uanset at det koster meget mere, at stemme nej, skal man naturligvis gøre det. Man skal bare være klar over, hvad det er, man stemmer om. Er man det, må man altså også tage konsekvenserne.

Med hensyn til, hvilken målsætning vi skal have for den økonomiske politik, vil jeg sige, at alt afhængigt af hvorledes vores markedspolitiske situation bliver, må vi under alle omstændigheder i de kommende år have en stram finanspolitik, men den skal naturligvis og må nødvendigvis være betydelig strammere, hvis Danmark kommer til at stå uden for Fællesskaberne. Vi har prøvet på i budgetoverslagene at danne os et skøn over, hvorledes det kommer til at udvikle sig med vores udgifter på de offentlige budgetter. Disse skøn viser, at hvis vi regner med, at de, der er ansat i statens tjeneste, skal have den 4 pct.s reallønssstigning, som vi forventer vil blive den gennemsnitlige reallønssstigning på det private marked, vil der blive tale om en udgiftsstigning med uforandrede priser på 2-2½ milliard kr. om året. Det vil igen sige, at hvis vi skal føre en stram finanspolitik og en stram budgetpolitik og altså opretholde vort kasseoverskud, vil vi kun være i stand til at gøre det enten ved at reducere udgifterne med et meget betragteligt beløb på op imod de 2 milliarder kr. eller ved at forøge indkomsterne, først og fremmest vel ad beskatningsvejen.

Kommer vi i EF, og lykkes det efterhånden at få en bedre økonomisk udvikling, bliver naturligvis behovet for at føre denne